

‘Hou den vasten ongeschonden’

‘Hou den vasten ongeschonden’. Zo luidt de derde zin van De Vijf Geboden van de Heilige Kerk. Als kind kenden we die van buiten, net zoals ‘De Tien Geboden Gods’. En de Akten van Geloof, Hoop en Liefde. Dat de vasten ‘ongeschonden’ moest worden beleefd, betekende dat men per dag slechts één ‘volle maaltijd’ mocht nuttigen. Dat gold alleen voor volwassenen, niet voor wie ziek, oud of kind was. Al was voor kinderen het snoepen wel streng verboden. Alleen op zondag verviel de vastenregel voor groot en klein. Maar pas met de terugkeer van de klokken uit Rome sprongen de lichten echt op groen. (Een wat manke vergelijking aangezien verkeerslichten toen nog niet tot het straatbeeld behoorden). In die tijd werden ook buiten de vasten voedselbeperkingen opgelegd. Je mocht niet gegeten hebben voor je te communie ging. En volgens de Vijf Geboden moest je ‘op boet- en vrijdag vlees ontberen’. Waarmee bedoeld werd dat vlees eten op vrijdag verboden was. (Wat een ‘boetedag’ was, weet ik niet meer.)

Je moet vrij oud zijn om die ‘geboden’ te hebben nageleefd. Ik herinner me de verbazing van kinderen die ik (in verband met een artikel voor dit blad) vergezeld toen ze rusthuisbewoners over hun kinderjaren gingen ondervragen en ze een vrouw van mijn generatie feilloos De Vijf Geboden van de Heilige Kerk hoorden reciteren. Op vrijdag geen vlees mogen eten? Wekenlang niet mogen snoepen behalve op zondag? Minder snoepen, ja, dat kenden de kinderen wel, dat kregen ze vaak genoeg te horen omdat zoetigheid ongezond heet te zijn. ‘Wij deden het als versterving’, zei de oude vrouw, waarna ze moest uitleggen wat ‘versterving’ betekende. Dat verbaasde haar. Ik kon me voorstellen dat ze dacht aan de herhaalde aansporingen die wij als kind kregen om dagelijks een versterving te doen. Terwijl dit jonge publiek het woord versterving niet eens kende. Ze zei: ‘Het wil zeggen dat je voor iemand iets goeds doet ook als het je veel moeite kost. En dat deden wij voor Onze Lieveheer.’ De kinderen keken haar stil aan.

Verstervingen. Een oud woord. Verdwenen zoals dat met veel dingen in het leven gebeurt. Zelfs de vasten heeft een andere naam gekregen: ‘Veertigdagentijd’ vanwege het aantal dagen dat ons van Pasen scheidt. Waarbij de klemtoon ook al lang niet meer op ‘niet of minder eten’ ligt, maar wel op een kritischer, maar ook dieper en breder geworden inzicht van wat christen zijn betekent in deze moeilijke tijd. Al blijft voor mij de samenvatting daarvan nog altijd in de slotzin zitten van de (oude) Akte van Liefde: ‘Ik bemin mijn naaste zoals mijzelf, uit liefde tot U’.

Maar lees vooral het artikel ‘Zeven weken op doortocht’. Het is een inspirerende uitnodiging om vandaag, liefdevol en creatief, met de aanloop naar Pasen te starten.

T.S.